

Vandaag staan wij stil en herdenken wij hen die het grootste offer hebben gebracht tijdens de oorlog in Nederlands Indië en daarna. Maar ook brengen wij ons respect uit naar hen die deze gruwelijke periode hebben doorstaan en met deze ervaringen hebben moeten leren leven.

Deze ervaringen en verhalen worden elke dag onbewust doorgegeven van generatie op generatie. Soms met begrip maar vaak ook zonder het begrip...

Waarom word er zo gereageerd, waarom valt er nu die aparte stilte waarom word er niet gepraat....

Dit is veelal de reactie van de 3e & 4e generatie...

Ik sta hier als Nederlandse vrouw. De generaties voor mij zijn ieder Nederlands.

Wat brengt mij hier? Waarom mag ik hier op 15 augustus een verhaal vertellen?

In 2014 leerde ik mijn man kennen, volledig duidelijk dat er indisch bloed aanwezig was. al snel kwamen de verhalen, voor mij toen nog onbekende verhalen. Verhalen over de oorlog, kenmerken, soms ook details. Toen we aankwamen bij een stamboom verhaal, de lijnen in de familie, kwamen er steeds meer en meer stukjes oorlog terug..

Er word gezegd dat de oorlog in Nederlands Indië steeds verder van ons af komt te liggen maar is dit eigenlijk ook wel echt zo, de verhalen blijven bestaan.

“Licht in de duisternis”

Het licht hebben wij jaren geleden ook al mogen ervaren, het was dubbel maar toch wel heel erg mooi.

Oma had een geheim die zij jaren lang bij zich moest dragen...

Mijn schoonvader werd opgevoed door opa en oma van Geffen, hij was enigst kind maar voor zijn gevoel miste hij wat.... Wat dat wist hij niet.

Tot 2014 toen vertelde oma dat opa (knit veteraan) eigenlijk niet zijn biologische vader was....

Oma haar portemonnee moest gepakt worden, achter een heel klein vakje zat een pas foto met achterop de naam John Zwierink....

Via Google konden wij zijn telefoon nummer en adres achter halen...

Adres stond op Canada... mijn schoonmam trok haar stoute schoenen aan en belde het nummer vol spanning hopen dat er op genomen werd....

En ja er werd opgenomen "Hello with John

Na wat vragen bleek hij inderdaad zijn biologische vader...

Na veel video bel contact zijn mijn schoonouders in 2018 naar Canada gegaan om zijn biologische vader en al zijn half broers en zussen te gaan ontmoeten.

Een moment voor mijn schoonouders om nooit meer te vergeten.

Het eerste wat mijn schoonvader zij..

"ik ben compleet ik heb gevonden wat ik altijd miste"

Dit was een licht punt in de duisternis van onze familie geschiedenis.

De tijd van deze oorlog komt verder van ons af te liggen maar door de bijzondere verhalen zijn ze eigenlijk vlak naast ons.

De scheuren van de oorlog zullen altijd blijven bestaan, hierdoor zullen we als elke nakomende generatie blijven helen. Helen door een manier van blijven vertellen, helen door de duisternis van eerder licht te geven. Onze kinderen zien en horen steeds meer verhalen, zo ook wij. Blijf praten, blijf helen, geef nooit op en doe het samen, breng het licht in de duisternis.

Ik ben ontzettend dankbaar naar mijn familie,

Dankbaar dat ik hier mag staan en dit verhaal te mogen vertellen, opa en oma zijn niet meer hier op aarde, maar door dit verhaal vandaag in ons aanwezigheid zoals vele.

Ik ben Danyella van Geffen-van Eck een trotse schoondochter, dochter, een trots vrouw en mama!